

Oyun: Matmazel Julie

Yazan: August Stringberg

MODERNA
SANAT AKADEMİ
www.antalyamodernsanat.com

JULIE

(Sanki kendi isteği dışında, kuşun kesildiği tahtaya doğru yaklaşır)

Hayır, gitmiyorum daha. Gidemem... Bakacağım. Dinle! Bir araba sesi. *(Gözünü tahta ile satırdan ayırmaksızın dışarıyı dinler.)* Demek, kan görünce dayanamıyorum sence. O kadar güçsüz sanıyorsun beni. Ah, senin kanını, beynini bir satır tahtasının üstünde görmeyi ne isterdim! Ne isterdim bütün o cinselliğin bir kan denizinde yüzün. Tutup kafatasından içerdim, sonra ayaklarımı göğsünün içinde yıkar, yüreğini olduğu gibi kızartıp yerdim. Demek güçsüzmüşüm ben. Demek seni sevdiğimi sanıyorsun, sanki benim rahmim senin tohumların için yanıp tutuşuyor, kalkıp senin dölünü bağrıma basıp, onu kendi kanımla besleyeceğim demek. Aklınca sana çocuk doğuracağım ve senin adını taşıyacağım. Bu arada, sorayım bari, adın ne senin? Soyadını duymadım hiç. Olduğunu da hiç sanmam. Olsaydı, “Bayan Hovel” ya da “Bayan Dunghill” filan olurdu şimdi. Seni gidi köpek, boynuna taktığın o tasma, ceketinin üstündeki arma benim, uşak bozuntusu! Seni kendi aşçım ile paylaşıp, kendi hizmetçimin rakibesi oldum bir de! Of! Off Aklınca korkağın biriyim, hemen kaçıp gideceğim. Yo, kalıyorum işte, çingar çıksın bakalım. Babam nasılsa dönecek... Bakacak, masanın çekmecesini kırılmış... parası gitmiş. Çalacak zili, iki kez, uşağını çağırarak, sonra polise başvuracak... Ben de her şeyi anlatacağım. Her şeyi. Ah, ne güzel olurdu bütün bunlara bir son vermek, gerçek bir son! Babamın kalbi tutar ve ölür, bu da hepimizin sonu olur. Yalnız, sessizlik ve dinginlik... sonsuz dinleniş. Soyumuzun arması tabutla birlikte göçüp gider, Kont’un soyu da... Uşağın soyu ise, yetim evine düşer, köprü altlarında başına defne dalları konur ve sonunda hapishaneyi boylar.

www.antalyamodernsanat.com